

Kristītais pagānisms

Viņš vēl ir tik maziņš, viņš vēl nenojauš apkārtesošās pasaules briesmas, jaundzimušais ir drošībā savas mātes siltajās, aijājošajās rokās. Taču viņš jūt savādu saspringumu visā mātes ķermenī. Cieši jo cieši viņa spiež bērnu pie savām krūtīm, kad viņi tuvojas svētajai zemei. Viņš nekad nav dzirdējis tik skaļu balsu dārdoņu un mistisko slavas dziesmu skanēšanu. Viņš jūt, ka mātes rokas sāk trīcēt un asaras, sajaukušās ar sviedriem, iesūcas autiņos, kas viņu sedz. Mežonīgas flautu un tamburīnu skaņas atbalsojas kalnos un atkal atgriežas ielejā. Pēkšņi mātes satvēriens atslābst un lielas, spēcīgas vīrieša, kas ģērpts baltā tērpā, rokas paceļ viņu naksnīgajā gaisā un uzliek uz augstas, cietas, metāliskas virsmas. Nedrošībā mazulis šņukst, izmisīgi meklēdams savas mātes roku mierinājumu. Viņa acis nav vēl spējīgas labi saskatīt lielo bronzas teļa galvu virs viņa. Bērna šņuksti pāraug brēkšanā, jo dūmi sāk kost viņam acīs un bronzas skulptūras rokas, uz kurām viņš atrodas, kļūst neciešami karstas. Viņa mātes raudāšana saplūst ar viņa raudām, bet drīz vien tās apslāpē bungu dārdoņa un desmitu tūkstošu pēdu ritmiskā šļūkāšana. Pēkšņi mazulis tiek pagrūsts un slīd lejup pa slīpajām rokām tieši apakšā esošajās uguns liesmās. Pēdējo reizi vēl atskan viņa sāpju pilnais brēciens. Mātes histēriskie kliegzieni savienojas ar flautu un tamburīnu radīto trokšņu kakofoniju, un deja kļūst arvien nevaldāmāka. Kad ir dzirdama vairs tikai uguns sprakstēšana un mātes skumjie un vientuļie vaidi, priesteris paziņo, ka saules dievs ir apmierināts.

Cauri visai vēsturei saules pielūgšanas un godināšanas prakse ir aizsniegusi katru pasaules nostūri. Babilonieši saules dievu sauca ar – šamaš, ēģiptieši – Ra; asīrieši – Bāls; kanaānieši – Molohs, persieši – Mitra, grieķi – Helioss; druīdi – Hu; un romieši – Sol Invictus – nepārspējamā saule. Saraksts turpinās cauri vēsturei un ietver tik dažādas kultūras kā hindus, japāņus un actekus un pienāk mums pilnīgi blakus, ieskaitot ikkatru indiāņu cilti Ziemeļamerikā. Vairums zinātnieku izseko saules pielūgsmes sākumu līdz pat Babilonai.

Babilonu, pirmo metropoli, pēc plūdiem dibināja Nimrods (1.Mozus 10:8-10). Tajās dienās pa zemi staigāja milži, senie vīri, kas bija slaveni no agrākās pasaules, bet, tā kā viņi lēnām izmira, jaunā rase, šķiet, bija apveltīta ar ne tik izcilām īpašībām un augumu, lai gan Nimrodam piemita daudzas lieliskas priekšteču fiziskās un intelektuālās iezīmes. Sākumā Nimrods bija tikai mednieks, bet ar laiku viņa sekotāju stāstos un nostāstos viņa drošsirdību jau apvija leģendas. Neskaitāmi notikumu atstāsti par viņa varenajiem varoņdarbiem pacēla viņu pārcilvēciskā augstumā, līdz visbeidzot strauji augošā sabiedrība metās viņam pie kājām un sāka viņu ne tikai godāt kā savu ķēniņu, bet arī pielūgt kā dievu.

Galu galā Nimrodu iedomībā pārspēja tikai viņa sieva Semiramīda - ļoti skaista, bet neiedomājami viltīga. Viņa ar dzelzs tvērienu cieši turēja savās rokās varu. Un vienkāršie ļaudis Semiramīdu tāpat kā Nimrodu sāka pielīdzināt dievībai. Tauta, kas sevi bija šķīrusi no vienīgā, īstā Dieva pielūgsmes, savā māņticīgajā saprašanā Nimrodu un Semiramīdu viņu briesmīgajā varenībā un skaistumā godināja kā sauli un mēnesi cilvēciskā veidolā.

Nimroda īstais nāves iemesls cauri vēstures laika plūdumam ir palicis miglā tīts, bet viens ir skaidrs, ka viņš atstāja Semiramīdai milzīgu varu un tikpat lielu dilemmu - kā gan noturēt varu pār plašo impēriju, ko viņš bija uzcēlis. Bija tikai viena iespēja, un viņa īstenoja to ar velnišķīgu dedzību. Viņa apgalvoja, ka Nimroda gars ir pacēlies un saplūdis ar pašu sauli. Elpu aizraujošā daiļrunībā viņa aprakstīja ļaudīm viņa jauno, paaugstināto lomu – visu cilvēku labvēlis un aizbildnis. Tagad katru dienu viņš celsies austrumos un slīdēs pa debesjumu, un atnesīs zemei gaismu un dzīvību. Vakarā viņš iegrimis aiz zemes otras malas, lai cīnītos ar pazemes ļaunajiem gariem un dēmoniem, kas citādāk izklūtu virspusē un iznīdētu cilvēkus. Dažkārt cīņa būs asiņaina, un sarkani svītrotās debesis apliecina šo cīniņu. Katru rītu cilvēkiem bija jāpienes upuri uzlecošajai saulei un tā jāpielūdz kā aizgājušais vadonis un uzvarošais aizstāvis.

Plāns bija vairāk nekā veiksmīgs. Nimroda sekotāji bija novērsušies no dzīvā Dieva pielūgsmes, tādējādi saraujot vienīgo dzīvo saikni ar viņu priekšteču zināšanām. Palikuši bez jebkāda cita informācijas avota kā tikai fiziskās izjūtas, viņi labprāt pieņēma absurdos Semiramīdas izdomājumus. Pašiem to neapzinoties, viņi bija kļuvuši par bandiniekiem ļaunajā virskrāpnieka - sātana - plānā, kad tas ielika pamatus visa pagānisma ķecerībai.

Tika nolemts, ka kopš tā laika pirmā nedēļas diena tiks veltīta saules dieva pielūgmei un arī atlikušās dienas tiks veltītas mazāksvarīgiem debess ķermeņiem. Ievēribas cienīgs ir fakts, ka mitraisma ietekmē vēl šodien nedēļas dienas angļu valodā saglabā ģermāņu izcelsmes planētu dievību vārdus. Pirmā nedēļas diena ir palikusi [Sun-day] – saules diena; pirmdiena - [Mon-day] mēness diena, godinot mēnesi; otrdiena - [Tues-day] Marsam no Tiu; trešdiena - [Wens-day] Merkūram no Woden; ceturtdiena - [Thurs-day] Jupiteram no Thor; piektdiena - [Fri-day] Venērai no Frigg vai Freya; un sestdiena - [Satur-day] acīmredzami veltīta Saturnam.

Paaudzēm mainoties, reliģiskie vadītāji sāka saules pielūgmei pievienot likumus un ceremonijas. Viņi paziņoja, ka, tā kā saule atdod dzīvību, tai jāieprasa dzīvība, lai stiprinātu viņu tās ceļā pa debesjumu. Šī iemesla dēļ simti un tūkstoši vīru, sievu un bērnu tika upurēti saules dievam šādos speciālos dievkalpojumos. Dievs caur Mozu paziņoja: **„...jo viss, kas ir Tam Kungam negantība un ko Viņš ienīst, to tie ir saviem dieviem darījuši, jo tie gan savus dēlus, gan savas meitas ugunī sadedzinājuši saviem dieviem.”** 5.Mozus 12:31.

Savtīgu un egoistisku vadītāju pievilti un nepazīdami nevienu citu reliģiju kā tikai šo, cilvēki akli pieķērās dēmonu mācībām.

Kādā pavasarī dažus gadus pēc Nimroda nāves baudkārnā Semiramīda palika stāvoklī. Viņa sasauca kopā Babilonas skrīverus un izdeva visievērojamāko paziņojumu. „Nimrods caur dzīvību dodošajiem saules stariem ir apaugļojis mani!” viņa apgalvoja. Un no šī brīža, kad saules dieva atvase jeb gaidītais bērns pats pretendēja uz dievības statusu, Semiramīda kā pilnvarotā persona turpmāk kļuva par „dievmāti”. Mums tāda zaimošana būtu acīmredzama, bet tautai, kas novērsās no dzīvā Dieva, šis absurds kļuva par ikdienu. Masu māņticība bija auglīga zeme sātana pieviļošajiem plāniem, un tie plauka līdzīgi leknām nezālēm.

25.decembrī piedzima saules dieva bērns Tammuss. Viņa piedzimšana tika sveikta kā liels brīnums. Fakts, ka šī diena iekrita tūlīt pēc ziemas saulgriežiem, kad dienas pamazām sāk kļūt garākas, tika uzskatīts par zīmi saules atdzimšanai un tika izziņota trokšņaina jautrība. Kopš tā laika 25.decembri atzīmēja kā saules dieva dēla dzimšanas dienu un tā kļuva par ikgadējo svētku dienu visā valstī.

Tāpat kā par viņa tēvu uzskatītais Nimrods arī Tammuss tika uzskatīts par varenu mednieku. Tomēr šķiet, ka viņa vislielākais panākums bija viņa mistiskā savienība ar Ištaru - dievieti māti -, kas sevī iemiesoja visas dabā esošās radošās enerģijas. Tāpat dažādos veidos uzskatīta par Mēness dievieti un debesu karalieni arī Ištara bija galvenā sieviešu dievība asīriešiem. Tā pati dieviete noteiktās variācijās ir atpazīstama citās kultūrās - Ašorete fenīciešiem, Astarte grieķiem un romiešiem, Eostrae ģermāņiem un Estre anglosakšiem. Tās līdziniece Ēģiptē bija Izīda – Ozīrisa sieva un māsa, un Hora māte. Truši un olas - abi - bija dzīvības un auglības simboli, kas pavisam drīz tika identificēti ar Ištaru. Gadskārtējie svētki, lai viņu godinātu, notika ap pirmo pilno mēnesi pēc pavasara saulgriežiem, kad šķita, ka visā dabā mutuļoja atdzimšanas aktivitātes.

Par nožēlošanu jauneklīgais Tammuss, tāpat pazīstams klasiskajā mitoloģijā kā Adonīds, kas nozīmē „kungs”, mira pāragrā nāvē no meža kuīļa ilkņa. Šeit nu vēsturi pārņem leģendas. Vieni avoti saka, ka pēc trīs dienām Tammuss brīnumainā kārtā pats sevi piecēlis no mirušiem, kurpretim citi vēsta, ka skumju pārņemtā Ištara veica tālu ceļojumu pazemes valstībā, lai viņu atrastu. Pēc daudz dienām viņai tas izdevās, bet viņas prombūtnes laikā mīlestības kaisle apsīka un visa dzīvība uz zemes nīkuļoja sērās. Visi mītu avoti ir vienprātīgi, ka tad, kad sērošana beidzās, Tammuss tika celts godā kā jaunais saules dievs un galu galā viņa slava pat pārspēja Nimrodu.

Katru gadu pēc Tammusa traģiskās nāves un iespējamās pacelšanās pie saules 40 dienas pirms Ištaras svētkiem tika veltītas gavēnim un sevis mocīšanai, pieminot viņa ciešanas un nāvi. Tas bija tieši šis paradums - raudāšana par Tammusu -, ko Dievs nosauca par negantību Ecehiēla 8:13,14. Šī sēru perioda beigās pirmās nedēļas dienas rītā cilvēki cēlās augšā agri un ceļoja uz augstākajiem kalniem mājas apkārtnē. Tur viņi pienesa savus ziedojumus – vīnu, gaļu un vīraku - un paši zemojās uzlecošās saules priekšā, saucot: „Mūsu kungs ir augšāmcēlies!” Tad varēja sākties Ištaras – debesu karalienes un auglības dievietes - svētki. Pošoties šiem lielajiem svētkiem, cilvēki gatavoja mazas kūciņas, uz kurām ievīlka krusta zīmi, kas bija pagānu auglības simbols; to cepšana saulē un ēšana bija daļa no svētku rituāla. Diena beidzās ar izlaidīgu un bezkaunīgu uzdzīvi, kas bieži vien iekļāva cilvēku upurēšanu.

Šī senā izvirtība bija tik ļoti plaši izplatīta, ka pat Israēla tauta – ļaudis, kas bija svētīti, jo pielūdza tikai vienīgo un patieso Dievu -, neizbēga no tās postošās ietekmes. Ielaižoties kompromisos ar saviem pagānu kaimiņiem, jūdi pieļāva, ka viņu tīrā un patiesā Dieva pielūgsmē tika aptraipīta ar pagānu ierašām arvien vairāk, līdz beidzot tā tika gandrīz pilnībā samaitāta. Jeremijas 7:17-19 pravietis atklāj Dieva skaidro nepatiku pret elku kalpību starp Viņa ļaudīm: **„Vai tad tu neredzi, ko tie dara Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās? Bērni salasa malku, un tēvi**

iekurina uguni; sievas mīca maizi, lai ceptu raušus debesu ķēniņienei. Tie nes dzeramos upurus svešiem dieviem, lai Mani sakaitinātu. Bet vai viņi sāpina ar to Mani, saka Tas Kungs, vai ne drīzāk paši sevi sev par kaunu?"

Un patiešām, sajukums bija nenovēršams rezultāts ikkatram Dieva ļaužu kompromisam ar nesvētotās pasaules ceļiem. Sajukums kā mantojums tika atstāts arī nākamajām paaudzēm.

Un īpaši interesanti ir uzzināt, ka visi reliģiskie svētki, kas mūsdienās tiek svinēti kristietībā, īstenībā ir ar pagānisku izcelsmi vēl daudzus gadsimtus pirms Kristus. To neapšaubāmi apstiprina senā vēsture. Saules dēla Tammusa dzimšanas dienai tiek piedēvēta Kristus bērna dzimšanas diena. Sēru laiks pēc Tammusa ir kļuvis par lielo gavēni, un Tammusa augšāmcelšanās leģenda pavisam ērti piemērojusies Kristus augšāmcelšanās stāstam. Kūciņas debesu karalienei ir kļuvušas par karstajām krusta maizītēm, un kaunpilnie līstas auglības rituāli pārtapuši par Lieldienu svinībām. Starp citu, Lieldienas vēl joprojām ik gadu ir citā laikā, jo datums tiek noteikts pēc mēness fāzēm. Tās vienmēr tiek svinētas pirmajā svētdienā pēc pirmā pilnmēness, kas seko pavasara saulgriežiem.

Pat mazāk svarīgie pagānu svētki, kas angļu valodā saglabājuši vārdu „holi – days” (svētās dienas), ir iesūkušies kristīgajā kultūrā. Rudenī, trūdēšanas gadalaikā, ticēja, ka mirušo gari staigā apkārt. Un cilvēki baidījās, ka, ja tie netiks pielūgti un apgādāti ar atbilstošu barību un pajumti, tie paliks pie viņiem un vajās ar nelaimēm. Citiem vārdiem – „pacienā vai izjokošu!” („trick or treat”) Šodien mums tā ir palikusi par visu svēto dienu, un vakars pirms tās tiek saukts par visu svēto vakaru jeb plašāk pazīstams kā Helovīns.

Svētā Valentīna diena ir tas, kas palicis no Lupercalia festivāla, kas bija sens pavasara šķīstīšanās rituāls, kurā priesteri skrēja pa ielām ar pātagām, pagatavotām no kazas ādas strēmelēm. Ar šīm pātagām tie sita sievietes, tādējādi nodrošinot tām auglību nākamajā gadā. Vēlāk tai pašā dienā notika jaunu cilvēku precināšana, nejauši izvēloties to vārdus. Kazādas pātagas ir pārtapušas mazās bultiņās, ko šauj Amors, un precināšana šodien notiek caur daudz mērķtiecīgāku Valentīna dienas kartiņu apmaiņu.

Vēl varētu līdzdalīt daudzus citus piemērus, bet arī tagad jau ir redzams, ka šodien mūsdienu reliģiskā un laicīgā kultūra ir piesātināta ar lielām un mazām pagānu tradīcijām. Kā tas varēja notikt? Galu galā mēs taču esam kristiešu nācija apgaismības laikmetā, vai ne? Uz pirmo jautājumu, šķiet, ir vieglāk atbildēt nekā uz otro.

Kristīgās draudzes dzīve pirmajos gados, maigi sakot, bija grūta. Pagāniskā pasaule bija nežēlīga un spēcīga, un tā vēlējās vienkārši samīt mazo sektu, kas pielūdza un godāja Jēzu Kristu kā savu Kungu un Glābēju. Tomēr mocekļu asinis izrādījās sēkla draudzei, un, laikam ejot, kļuva skaidrs, ka kristietība ņems virsroku.

Kad sātans piedzīvoja neveiksmi, pūloties iznīcināt draudzi ar varu, viņš ķērās pie jaunas stratēģijas – viņš pats pievienojās draudzei un samaitāja to no iekšpuses. Tā izrādījās daudz veiksmīgāka metode. Līdz 4.gs. pēc Kristus Romas impērija investēja savas bagātības un lielā

mērā arī savu politisko varu augošajā baznīcā ar domu paplašināt pašas pārvaldi. Par nožēlu pasaulei šis reliģiskās un laicīgās varas kokteilis bija tik reibinošs, ka tas uz visiem laikiem izmainīja tos, kas to nogaršoja. Nebija vairs lēnprātīgās un nevainīgās Kristus miesas, baznīca aprija roku, kas to bija barojusi, un 538.gadā pēc Kristus imperators Justiniāns izdeva dekrētu, ka Romas baznīca turpmāk pārvaldīs pasauli. Kopš tā laika šī vara būs pazīstama kā Svētā Romas impērija.

Cauri tam sekojošajiem tumšajiem viduslaikiem pasaule streipuļoja zem Romas baznīcas apspiestības. Slāpēs pēc arvien lielākas varas un virskundzības tā uzsūca sevī citas reliģijas un atšķaidīja tīro Kristus mācību ar māņticības un ķecerības sajaukumu. Tas bija raksturīgi pašām pagānu tautām, kas pēc pakļaušanas savam sarakstam pievienoja arvien jaunas dievības. Durants savā darbā „Civilizācijas stāsts” saka: „Tur bija dievi, kas pārvaldīja katru cilvēka dzīves brīdi - mājas un dārza dievi, ēdiena uz dzērienu, veselības un slimību dievi.” Romas baznīca sapulcināja šos dievus savā klēpī un deva tiem svēto vārdus. Lūgšanas par mirušajiem; tā vietā, lai vērstos pie Kibeles, tagad tiek piedāvāta jaunava Marija. Lai sniegtu mierinājumu, tika saglabāta elku un amuletu lietošana, grēku nožēla un indulģences. Tauta ticēja, ka pagānu ķēniņi ir saules dieva inkarnācija, un Romas baznīca to atdarināja pāvesta kā Kristus vietnieka formā.

Agrīnie kristieši noraidīja jebkādu kompromisu ar viltus doktrīnām un labprāt panesa šausmīgas mokas kā maksu par atteikšanos nolikt kaut vai mazumiņu vīraka pagānu altāru pakājē. Bet tikai dažu paaudžu laikā morālās tumsas aizkars pārklāja draudzi. Vienmēr vēloties piemēroties, tā faktiski iekļāva jebkuru saules pielūgsmes iezīmi savos rituālos. Par spīti jūdiem, ko tie ienīda, un lai pielāgotos pulkiem saules pielūdzēju, kas iekarošanas rezultātā tika „atgriezti ticībā”, baznīcas vadība jau agrīnos gados nolēma pārnest svētumu no Sabata uz pirmo nedēļas dienu. Svētdiena (saules diena) tika izsludināta par svēto dienu par godu Jēzus augšāmcelšanās notikumam - viltīgs sagrozījums, kas visbeidzot meta izaicinājumu Dieva morālajam likumam – 10 baušļiem. Laika gaitā šis veiklais manevrs sekmīgi samazināja līdz nullei Dieva - Radītāja - pielūgšanu, kas savukārt sagatavoja ceļu evolūcijas teorijas uznācienam vairākus gadsimtus vēlāk.

Mūsdienās evolūcijas teorija ir tikai virsotne daudzšķautņainajam neticības aisbergam. Sākot ar vārdiem, ko lietojam, un beidzot ar drēbēm, ko apģērbjam, mūsu kultūra ir piesātināta ar pagānu tradīcijām. Nometuši savu sākotnējo nozīmīgumu, daudzi no šiem paradumiem šķiet relatīvi nekaitīgi, bet citi, pasniegti kristietības mērcē, liekas pat vērtīgi. Bet kā mūsdienu kristieši lai attiecas pret Ziemassvētkiem, Lieldienām vai svētdienas ievērošanu? Nav daudz cilvēku, kas patiešām zina šo svētku vēsturi, un vai mums vispār būtu par to jāsatraucas?

Šie jautājumi ir pamatoti, un tos ir vērts apdomāt un ņemt vērā. Labākā vieta, kur sākt meklēt atbildes, ir pati Bībele. Dievs stingri pavēlēja Israēlam, sacīdams: „...**tad sargies, ka tu netiec savaldzināts viņiem pakaldarīt, ..., un ka tad tu nevaicā pēc viņu dieviem, sacīdams: kā šīs tautas ir kalpojušas saviem dieviem, tāpat arī es darīšu. Nedari Tam Kungam, savam Dievam, tā...**” 5.Mozus 12:30,31.

Kādēļ Dieva vārdi ir tik strikti? Tādēļ, ka Viņš bija pilnīgi citādāks nekā pagānu dievības, kurus cilvēki uzskatīja par kaprīziem un nemitīga apmierinājuma alkstošiem. Dievs bija taisnīgs, mīlošs un pāri visam svēts. Viņš prasīja citādāku, daudz augstāka veida pielūgsmi, kas balstīta uz svētām attiecībām ar Viņa ļaudīm. Pašas saules un elku pielūgsmes formas nepieļāva nekāda veida attiecības starp Dievu un Viņa ļaudīm un degradēja priekšstatu par Viņu. Vēl jo vairāk, šīs pielūgsmes formas iekļāva visapkaunojošākās darbības, ieskaitot cilvēku upurēšanu.

Mums būtu jājautā, vai tur kas jauns - pieminēt Jēzus dzimšanu un augšāmcelšanos? Protams, ka nē. Šie notikumi ir ārkārtīgi nozīmīgi katram kristietim. Vienīgā problēma ir tā, ka ne Bībele, ne vēsture mums nav saglabājusi šo notikumu datumus. Tā rezultātā nav Bībelisku norādījumu ievērot tās vai kādu citu noteiktu gada dienu. Dievs Savā gudrībā mums ir atstājis brīvību tās pieminēt jebkurā un katrā gada dienā, ieskaitot 25.decembri un Lieldienu svētdienu.

Mūsdienās ir acīmredzams, ka Debesis nepiešķir reliģisku nozīmi Ziemassvētkiem vai Lieldienām. Šo dienu izvēle ir pilnīgi balstīta uz pagāniskiem apsvērumiem; cilvēki vēlāk izdomāja līdzekļus, kā tos iesaistīt kristīgajā reliģijā. Ir neiespējami pilnībā ignorēt svētkus, kas ir kļuvuši tik vitāli mūsu pašu kultūrā, tomēr mums nevajadzētu tiem piešķirt svētumu, kas tiem nepienākas. Vismaz mēs varam būt pateicīgi, ka šīs dienas nepretendē pārgrozīt jeb padarīt nenozīmīgu kādu no Dieva likuma daļām.

Bet kā ar svētdienas ievērošanu – vai tā nav pamatota piemiņa tam, ka Kristus ir augšāmcelies? Ak, šinī vietā sātana plāns ir bijis noteicošais visu laiku. Svētdienas ievērošana ir lapsa, kas kopā ar baložiem ielavījusies vistu aplokā. Baloži var nebūt īstas vistas, bet tā būs tieši lapsa, kas iznīcinās visu perējumu, ja tur paliks.

Ko tas īsti nozīmē? Romiešiem 6.nodaļā Bībele mums sniedz simbolu Kristus nāvei un augšāmcelšanās notikumam, un tas nav svētdienas ievērošana. Tās ir kristības un pēc tām „dzīvošana atjaunotā dzīvē” 4.pantā. Bet svarīgākais ir tas, ka svētdienas ievērošana ir tā pagānisma atlieka, kas ir pilnīgā pretstatā Dieva autoritātei. Mums nav teikts, ka mēs drīkstam izvēlēties vienu dienu no septiņām, lai pielūgtu Dievu. Tieši pretēji - mums ir pavēstīts, ka Dievs īpaši svētīja septīto dienu un padarīja to svētu – tas ir fakts, kam mēs nedrīkstam nepiekrīst.

Sabats ir svēta piemiņa Dieva radošajam spēkam, kas Dievu dara atšķirīgu no visām viltus dievībām. Dievs vienmēr ir prasījis, lai Viņa ļaudis nošķirtu svēto no laicīgā un svēto no ikdienišķā. Sātans pastāvīgi ir centies šo atšķirību padarīt pēc iespējas neskaidru. Viņa galīgais mērķis ir panākt, lai grēks izskatītos kā taisnība, bet taisnība lai izskatītos kā kaut kas ikdienišķs. Vai viņš ir bijis sekmīgs? Palūkojies uz moderno kristietību un spried pats.

Nekur Rakstos nav atrodams nekas, kas norādītu uz Sabata svētuma pārcelšanu uz kādu citu dienu. Nekur Kristus evaņģēlijs nepadara bezvērtīgu kaut niecīgāko daļu no Dieva likuma, lai gan elles spēki pret to trako. Tikai izmaiņas paslējpot milzum daudz pagānu rituālos un „nokristot” tos visus kopumā, satanam ir izdevies panākt, ka visa kristīgā pasaule pārkāpj Dieva svēto likumu, tai pat laikā domājot, ka godina Viņu. Dr. Edvards T. Hiskoks (Edward T. Hiscok), kas sarakstījis „Baptistu rokasgrāmatu” vaļsirdīgi atzīstas kādai mācītāju grupai: „Tur bija un ir

bauslis turēt Sabata dienu, bet šī Sabata diena nebija svētdiena. Patiesi vēlēdamies atrast informāciju par šo jautājumu, ko esmu studējis jau vairākus gadus, es jautāju - kur lai atrod pierakstus par šādu pāreju? (Sabata dienas izmaiņu.) Tā noteikti nav minēta Jaunajā Derībā. Rakstos nav tādu pierādījumu, kas pārceltu Sabata iestādījumu no septītās dienas uz pirmo nedēļas dienu. Protams, es zinu ļoti labi, ka svētdiena ienāca agrīnajā kristietības vēsturē. ...Bet cik žēl, ka tā nāk jau apzīmogota ar pagānisma zīmogu un kristīta ar saules dieva vārdu, kad, pielāgota un sankcionēta ar pāvesta atkāpšanos no agrīnās kristietības, tā atstāta mantojumā protestantismam kā svēts mantojums! (Tika lasīts Ņujorkas mācītāju konferencē 13.novembrī 1893.gadā.)

Čūska ir paslēpusies krāsainās tradīcijās, ko esam pārņēmuši no pagānisma. Sātans ļoti labi zina, ka grēks ir vienīgā lieta, kas mūs var atšķirt no prieka būt mūžīgi kopā ar Kristu, un tādā veidā viņš ir izlicis savas cilpas. Vai mēs iekritīsim mūsu ienaidnieka tīklos? Vai arī mēs lūgsim kā Dāvids: „**Apgaismo mani, ka es sargu Tavus baušļus un tos pildu no visas sirds! Vadi mani pa Tavas bauslības ceļiem, jo tā ir mans prieks!**” Psalmi 119:34,35.